

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Lampetio Episcopo. 221.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

riam adipisci oportet, audendum est, ac faciendum, ut laudes eas, quæ probis & virtute præditis viris insunt, exponamus, ac literis mandemus. Triplex enim hinc commodum oritur, nempe ut & sincero animi affectu virtutem complectamur (nemo enim improbus viros probos laudare sustinet) & ab invidia puri atque immunes simus, ut pote eorum, à quibus superamur, virtutum prærogativas minimè prementes & occultantes: ac denique improbi aut pudore suffundantur, aut ad officium reuocentur. Quorum vtrumque ipsis vtile est.

Lampetio Episcopo. 221.

Ne hoc nomine indigneris (ò conspicue improborum odij alumne) quod Eusebius, impietatis, ut scripsisti, plenus, immane atque implacabile cum his qui rectè & ex virtute viuunt, bellum gerens, cum his qui vitium amplectuntur, amicitie fœdus iniri: nec quòd aut habentibus, si pecunias non accipiat, bellum infert, aut, nec bello eos laceffat, tanta accipit, quanta, si bellum intulisset, diripere potuisset. Verùm diuinam sententiam expecta.

Eidem. 222.

Quandoquidem diuina prouidentia, quòd magis suæ salutis prodigos eos, qui peccant, esse conspicit, eò magis ipsorum salutem consulit, idcirco regio & humano lenitatis præconio vtens, clamat, pœnitentiam agite: appropinquauit regnum celorum. Quòd si ij, qui peccant, admonitionem hanc contemnent ac pro nihilo putantes, lenitatem hanc, ut incuriam, damnarint, fortasse quidem in hac quoque vita, prorsus autem cum vindicandorum scelerum tempus aduenerit, non iam iis parceret, qui sibi ipsis parcere recusarunt, verùm acerbissimas ab iis, à quibus ipsius lenitas contempta est, pœnas exiget. Eòque spectat illud Scripturæ, quod ex me intelligere cupiisti, Tacui, num etiam semper tacebo, ac sustinebo? Emouebo atque exsic-

τιὸ γνώμην νικᾶν, τοῦ μὲν θεοῦ καὶ τὰ
προσόντα ἐγκώμια τοῖς φιλαρέτοις
λέγειν τε καὶ γράφειν. τείλαθαρ ἔκ
τῆς συμβαίνει καλὰ. τό, τε γνησίως
ἔχειν πρὸς τιὸ ἀρετῶν. ἕδεις γὰρ
φῶλος τοὺς ἀσδαίους ἐπαίνειν ὑπο-
μένει. τό, τε φθόνος καθαρούς εἶναι, μὴ
κρύπτοντας τῶν ὑπὲρ ἡμᾶς τὰ πλεον-
εκτήματα. τό, τε πονηρὸς, ἢ καται-
χυλέσασθαι, ἢ σφραγίσθαι, ὧν ἐκείνους
αὐτοῖς ληιστεῖν.

Λαμπέτιω Ἐπισκόπῳ. σκα.

Μὴ ἀγαλάττει, ὦ μισοπνησίας πε-
ρὲς ἑλεπτον θρέμμα, εἰ Εὐσέβιος ὁ ἀπο-
βείας, ὡς γέγραφας, ἀνάπλευσας, ἀσπον-
δον ἔχον καὶ ἀκήρυκτον πρὸς τοὺς ἀρε-
τῆ συνῶντας πόλεμον, πρὸς τοὺς κα-
κίαι ἀσπασζομένους ἀνένδεταί, μὴ δ' ὅτι
ἢ πολέμῳ τοὺς ἔχοντας, εἰ μὴ λάβῃ
ζήματα, ἢ ἵνα μὴ πολεμήσῃ λαμ-
βάνει, ὅσα πολέμῳ λήισαζῶν ἴδύνα-
το, ἀλλὰ τιὸ θεῶν ἀνάμμε ψήφον.

Τῷ αὐτῷ. σκε.

Ἐπειδὴ πλείονα ἢ θεῶν προνοία
ποιεῖται τιὸ φειδῶ τῶν ἀμαρτανόν-
των, ἢ ὅσον ἐκείνους ὅρα ἑαυτῶν ἀφει-
δύοντας. ἄλλο τὸ βασιλικῶ καὶ φι-
λανθρώπων μακροθυμίας ζωμένη κη-
ρύγματι βοᾷ. μεταστέτε, ἡγγικει ἢ
βασιλεία τῶν ἑραίων. εἰ δ' οἱ ἀμαρ-
τάνοντες παρ' ἑδὲν θέμνοι τιὸ παρτί-
νεσιν τῆς μακροθυμίας, ὡς ἀμελείας
καταψηφίσονταί. ἴσως μὲν καὶ νῦν
πάντως δ' ὅτι ὁ χειρὸς ὅπισθεν τῆς δίκης,
ὅτι ἐπὶ φείσεται τῶν ἑαυτοὺς φειδύς
μὴ ἀξιοσάντων, ἀλλὰ δίκας σφοδρο-
δάτας εἰσπράξεται, τοὺς τῆς μακρο-
θυμίας καταφρονήσαντας. διὸ καὶ τοῦ
ἑρρήθη, ὅτι ἠθέλησας μαθεῖν, Ἐσιώπη-
σα, μὴ καὶ αἰσιωπήσομαι, καὶ ἀνέξο-
μαι

μην